

ni činjenicu da je baš na Kosovu sagrađena najveća američka vojna baza. Ovo verovatno objašnjava sve ono što se dogodilo do danas na Kosovu. U pitanju je jedno imperijalističko prodiranje na Balkan, sa ciljem stvaranja sve manjih država, kako bi se mogle kontrolisati, negde indirektno, a negde, kao na Kosovu, i direktno. Na Kosovu nema jedne realno nezavisne države. Reč je o jednoj mafijaškoj državi, državi kriminalaca. Uostalom, na Kosovu će ko zna još koliko vremena biti prisutna međunarodna administracija. Zbog toga je ono fikcija, nečija izmišljotina, koja ide u prilog, kako unutrašnjih separatističkih snaga, tako i onih spoljnih. Sada jednu misiju UN zamenjuje evropska misija EULEKS – to nema ama baš nikakvu legalnu osnovu. Na Kosovu imamo toliko kršenja međunarodnog prava da više ne znam ni kako bih ga definisao.

Da li smatrate da je to kraj cepanja Srbije?

Plašim se da nije. Reč je o jednoj politici koju je želeo neko spolja, koja je dobro isplanirana i dovedena do ekstremnih granica. U igri su naravno i unutrašnji faktori koji su stimulisani i ohrabrivani od strane velikih međunarodnih sila. Centralna vlast je osim toga zaplašena od jedne takve spoljne politike da može biti optužena da krši ljudska prava u toj ili toj pokrajini ili regionu. Postoji jedna situacija objektivne ucene – spoljne snage mešaju se u stvari jedne suverene države. Oni koji i dalje imaju na umu secesiju u Srbiji uvek će biti ohrabrivani spolja, rezonovanjem: ako su mogli oni pre vas možete i vi. Naravno, u igri su i finansijska posredovanja. Ma, pogrešilo se pre mnogo godina i decenija, ostavljena je autonomijama iluzija i suviše slobode koja je iskorišćena na negativan način. Srbija je ostala suviše mala i potrebno je da političke snage kreiraju politiku koja će ohrabrivati i podsticati na koherentnost i zajednički život među različitim etničkim pripadnostima, a koje same možda ne bi mogle ništa da urade ali su potpomognute spoljnim snagama. Mislim na Vojvodinu i na Sandžak. Ne znam koje instrumente uzeti i kako drugačije postupati kako bi se zaustavili ili onemogućili razarajući procesi. Potrebno je stvoriti onaj duh kakav je imala nekadašnja Jugoslavija.

S velikom potresenošću pričam o Slobodanu Miloševiću. On nije bio onakav kakav je opisan od strane štampe u službi

onih kojima je to bilo potrebno. Milošević je bio dostojanstven čovek, lucidan političar, obdaren humanističkom kulturom. On je jednostavno branio Jugoslaviju i one koji su je hteli i želeli da ostanu u njoj. Pisalo se kako je on želeo „veliku Srbiju“. Nije tačno! Ja se sećam njegovog udarca naliv perom o sto na konferenciji na Brionima 1991, kada je rekao kako ne može da shvati da Jugoslavija treba da bude brisana jednim potezom pera. On nije bio nacionalista koji je branio Srbiju već humanista koji je branio one koji su žele-

Dakle, prema vašem mišljenju Milošević je indirektno ubijan i ubijen u zatvoru. Znamo da nije lečen na adekvatan način, nije mu dozvoljeno da ga prebace u rusku kliniku. Zar mislite da je normalno da neko pročita oko pet miliona stranica dokumenata kako bi se branio? Takođe, sumnjivo je i to što je „otišao“ kada je ostalo još samo 37 sati za debatu, a Sud nije došao do realnih dokaza o njegovoj krivici?

Bilo je veoma lako, kako se kaže simbolično, predati oružje, spustiti zastavu i završiti sve.

Milošević je bio lucidan političar, obdaren humanističkom kulturom. On nije želeo veliku Srbiju, već je branio Jugoslaviju i one koji su želeli da ostanu u njoj

li Jugoslaviju. Pričao mi je o sastanku na Krfu 1997. godine i o stavu koji je podrazumevao ujedinjenje balkanskih naroda. Na konferenciji je učestvovao i albanski premijer Fatos Nano koji je priznavao da Kosovo pripada Jugoslaviji. Ja sam bio dva puta u zatvoru kod Slobodana Miloševića i dugo razgovarao sa njim, dva puta ispred zatvora na manifestacijama protiv nepravdnog procesa Haškog suda i na sahrani tom lideru koji je samo branio svoj narod i suverenitet zemlje te smatram da njegov dramatičan kraj treba da nam prizove pažnju na grozno ponašanje tzv. civilizovanog zapadnog sveta koji nema niti granica niti skrupula u spasavanju monopolskog imperijalizma zbog kojeg mnogi narodi plaćaju previsoku cenu. U zatvoru se umire samo od ubistva. To je napisala u ime Komiteta za odbranu Slobodana Miloševića 11. marta 2006. godine, na vest o njegovoj smrti, predsednica italijanske sekcije Komiteta Miriam Pelegrini Feri. Kako je rekao u telefonskom razgovoru direktoru i gloduru „Pečata“, „neće me slomiti“. Imao je pravo, u stvari nisu ga slomili, samo su ga odneli u smrt. On je lider koji je dao odlučujući doprinos za Dejtonski sporazum, za Ustav Srbije i Jugoslavije, i nije bio inspirisan etničkim kriterijumima za razliku od onih u većini secesionističkih republika.

On je, međutim, držao herojski sam svoj stav u znak odbrane jedne istorije, jednog ideala, jedne države, protiv snaga koje su, on je to znao, služile nekome, strancu, stranom kapitalu; vodio je tu tešku bitku koja ga je odvela u smrt. Sedam dana pred njegovu smrt zatraženo mi je da napišem pismo tadašnjem predsedniku Suda u Hagu (Procar, sa Univerziteta u Milanu) da omogući Miloševiću, pre svega na zahtev ruskih lekara, da ga prebace u Rusiju na lečenje. Nije usledio bilo kakav odgovor i... kraj. Ako budem štampao drugo izdanje ove knjige objaviću i to pismo. Taj gest smatram neizbrisivom mrljom Haškog suda. Milošević možda nije ubijen direktno, jer to nije bilo u interesu Suda, možda je već bila napisana njegova sentenca, ali zatvorenici mogu umreti i na druge načine: zanemarujući njihovo lečenje ili izbegavajući da im se dodele neophodni lekovi, a to su dužni svakom ljudskom biću, a ne njemu, predsedniku koji predstavlja istorijsku ličnost! I ja želim da poručim srpskom narodu, kao i onom jugoslovenskom, da nastave ili ponovo počnu da ga smatraju i uvažavaju na pozitivan način, a ne na onaj kako ga je opisivala zlonamerna štampa. Slušao sam kako su ga u zatvoru sa respektom pozdravljali i zatvorenici iz bivših jugoslovenskih republika, Hrvati, muslimani, oslovljavajući ga sa „predsedniče“.